

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Τὴν νύκτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν κατετρόμαξαν ἐκ νέου τοὺς πολιορκητὰς ἐχθροὺς. Εἰς ὑπόνομον κατασκευασθέντα πρὸς τοὺς ὑπονόμους τῶν ἐχθρῶν, κυριευθέντας τὴν 13 τοῦ μηνὸς τούτου, ἐνέβαλον πῦρ, καὶ ἀπέπεμψαν διὰ τούτου ἱκανοὺς εἰς τὸν ἄδην. Ἄσσοι δὲ τῶν ἐχθρῶν διέφυγον τοῦ πυρὸς τὸ ἐνέργημα, ἐγένοντο θύματα τοῦ ξίφους καὶ τοῦ τουφεκίου, ἢ ἐξωγρήθησαν· καὶ ὁρμήσαντες ἔπειτα οἱ ἡμέτεροι ἐδίωξαν ἐκ τῶν θέσεών των καὶ τοὺς ἄλλους ἐκεῖ πλησίον ἐχθροὺς· καὶ ἂν κατ' αὐτὴν τὴν χρησιμωτάτην εὐκαιρίαν δὲν ἐλειποτακτοῦσαν στρατιῶταί τινες, ἤθελαν κυριεύσει καὶ τὰ κανονοστάσια τὸν ἐχθρῶν· ἀλλὰ τὸ ὀλέθριον τοῦτο κακὸν τῆς λειποταξίας τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀγενῶν διέκοψε τὰς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ προόδους, κατ' ἐκείνην τὴν εὐκαιρίαν, τῶν ἀνδρείων καὶ γενναίων. Οἱ πρωταῖτιοι τῶν κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν λειποτακτησάντων προδοτῶν τῆς πατρίδος εἶναι οἱ ἐξῆς, Γιάννης Μπαλωμένος Βαργιανίτης, Σπῦρος Τοπολιάτης, Στάθης Βαργιανίτης, Ἀναστάσιος Ρετζέπης Χρυσαῖτης, καὶ Σκύθρας Καστρίτης. Οἱ δημοκατάρτοι οὗτοι εἶναι ἔνοχοι θανάτου ἐξ αὐτῆς τῆς πράξεώς των.

— Ἐν ᾧ πρότινων ἡμερῶν ἐπεριφέρετο ὁ ἐχθρὸς εἰς τὰ δυτικὰ χωρία τῆς Τριπολιτζᾶς, καὶ εἰς τὰ γειτνιαζόντα εἰς αὐτὴν χωρία τῆς Καρυταίνης, πρὸς σύναξιν μᾶλλον τροφῶν εἰς προμήθειαν τῆς Τριπολιτζᾶς, ὁ στρατηγὸς Ἀλέξιος Νικολάου Λεβιδιώτης ἔτρεχε πανταχοῦ προφθάνων, καὶ βοηθῶν τοὺς πολεμουμένους καὶ διὰ στρατιωτῶν καὶ διὰ πολεμεφιδίων, καὶ ἐβλαπτε καὶ αὐτὸς τὸν ἐχθρὸν ὅχι ὀλίγον· καὶ ὅτε ἐν μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος ὑπῆγε καὶ κατ' αὐτοῦ, εἰς Κώμην εὐρισκομένου, ἐκτυπήθη, καὶ ἀπώλεσεν ἱκανοὺς φονευθέντας καὶ πληγωθέντας καὶ ζωγρηθέντας. Ὁ στρατηγὸς αὗτος δὲν εἶναι μόνον ἀξίως πολεμιστῆς, ἀλλὰ καὶ χρηστὸς πολίτης, καὶ φιλόανθρωπος. Διὰ τοῦτο ἐπαινεῖται διὰ τὴν πολεμικὴν του ἀρετὴν, καὶ τιμᾶται ὡς καλὸς πολίτης.

— Κατὰ τὴν 21 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς, ὁ Βασίλειος Δεληγιάννης, ὁ Νικόλαος Ῥεβελιώτης ἀπὸ Τζιτωιανῶν (χωρίου τῆς Τριπολιτζᾶς) καὶ ὁ Γεώργιος Σιεχιώτης μετὰ τινῶν σωματοφυλάκων τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ, ὅλοι ὁμοῦ ὀγδοήκοντα, ἐνήδρευον εἰς τὸν Μύτικαν κατὰ τὴν Γράναν. Τριακόσιοι ἐχθροὶ ἐξεληθόντες τῆς Τριπολιτζᾶς, ὑπῆγαν εἰς τὰ ἀμπέλια, καὶ ἐχορτολόγουν κατὰ τὸν Μανζαγρᾶν. Οἱ ἐνεδρεύοντες ἡμέτεροι ἐπέπεσον αἰφνιδίως εἰς τοὺς ἐχθροὺς· ἐφόνευσαν εἰκοσιεπτὰ ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐζώγρησαν δεκαεῖς· ἐσκύλευσαν τοὺς φονευμένους· ἐπῆσαν πολλὰ ζῶα, καὶ ἄλλα πλούσια λάφυρα. Οἱ ζωγρηθέντες λέγουσιν ὅτι κατὰ τὴν παρεῦσαν ἐκστρατείαν ἀκολουθεῖ τὸν Ἰμπραχίμην καὶ ὁ εἰς Τριπολιτζάν δελήμωψας· ὥστε πολλὰ ὀλίγοι ἰππεῖς ἔμειναν εἰς Τριπολιτζάν.

Κατὰ τοὺς μικροὺς τούτους πολέμους, τοὺς εἴτε φανερῶς εἴτε κατ' ἐνεδραν γινομένους, ἐφονεύθησαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ εἰς μικρὰν περιφέρειαν ἕως 300 καὶ ἐπέκεινα ἐχθροὶ παρὰ τῶν καταίκων τῶν χωρίων· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὰς παντοειδεῖς ἐλλείψεις στρατόπεδα δυνατὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ συγκροτήσωμεν, συμφέρει νὰ πολεμῇται ὁ ἐχθρὸς, ὡς πολεμεῖται τὴν σήμερον εἰς πολλὰ τῆς Πελοποννήσου μέρη. Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων καὶ γυμνοὶ, καὶ πεινασμένοι, καὶ χωρὶς ἀρχηγῶν (διότι δὲν δύνανται διὰ τὰς ἐλλείψεις νὰ συναχθῶσι πολλοὶ, ὥστε νὰ ἔχωσι καὶ ἀρχηγούς) ἐξακολουθοῦσι μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας καὶ ἐπιμυνῆς τὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πόλεμον, καὶ καθ' ἐκάστην τὸν βλάπτουσι. Διὰ τοῦτο εἶναι κατὰ πάντα λόγον ἀξιώεσθαι.

— Ὁ Ἀ. Θ. Ἀριθ. 249 ἀναγγέλλει ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀπὸ 25 Αὐγούστου ὅτι ὁ στρατηγὸς Βουιέρος, καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν μετ' αὐτοῦ ἀξιωματικῶν, παραιτήσαν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σατράπου τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Γαλλίαν. Φαίνεται ὅτι δυσκολίαι πολλὰ σπουδαῖαι, κινήσεισαι παρὰ τοῦ ἀνησύχου πνεύματος τινῶν τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν, ἐπροξένησαν διάρρηξιν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ ὁ τῆς Γαλλίας πρόξενος, ὅσα καὶ ἂν ἔπραξεν.

Ἐξ Ἀθηνῶν 29 Αὐγούστου — 13 Σεπτεμβρίου.

Τὴν 29, καὶ 30 καὶ 31 τοῦ Αὐγούστου ἐρρί-
θησαν βόμβαι 125, καὶ κανόνια 106. τὸ δὲ φρού-
ριον ἐρρίψε κανόνια 86. Ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐθανατώ-
θησαν 10, ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικός τις συνοδεύων τὸν
πασσάν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 30 τοῦ μηνός. Ἐξ ἡμῶν
δὲ ἀπέθανον εἰς ὄπλοφόρος, καὶ δύο παιδία ἀπὸ βόμβας.

Τὴν 1 τοῦ Σεπτεμβρίου βόμβαι 20 καὶ κανόνια
10. τὸ δὲ φρούριον κανόνια 10. Ἀπέθανεν εἰς ἀπο-
κρίαν, ὁ Θεόδωρος Φωκάς, εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ
σερπεντζέ. Μετὰ τὴν 2 ὥραν τῆς νυκτός ἐγένετο
τοφεκισμός, διαρκέσας ἡμίσειαν ὥραν. Ἀπὸ αὐτῆς
ἀπέθανον οἱ ἐχθροὶ νὰ κατασκευάζωσι κανονοστάσιον εἰς
τὸ Κολωνάκι πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ φρουρίου.
Κατ' αὐτὴν τὸ φρούριον ἐπυροβολήσας δεκάκις. Οἱ ἐχ-
θροὶ δὲν ἠμπόρεσαν ταύτην τὴν νύκτα νὰ κατορθώ-
σωσί τι. Κατ' αὐτὴν ἐγένετο ὀριλία μεταξύ ἡμετέρου
καὶ τινος Τούρκου, ἐξ οὗ μαθαίνομεν ὅτι καπιτάνος τις
Τούρκος ἀνεχώρησεν ἀπὸ Μαγαθῶνος μετὰ 800, καὶ
ὑπάγει εἰς τὴν πατρίδα του· καὶ ὅτι ὅλον τὸ εἰς
Ἀθήνας καὶ τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς σῶμα τοῦ Κιου-
ταχῆ συμποσοῦται εἰς 4000 στρατιώτας· καὶ ὅκτῳ
βόμβαι ἡμέτεραι ρίφθεισai σήμερον τὴν ἡμέραν ἐφό-
νευσαν ἔξ.

Τὴν 2 τοῦ αὐτοῦ μηνός βόμβαι 60 καὶ κανόνια
70. Ἐθανατώθησαν δύο, ὁ Σπύρος Ντατούσης, καὶ
Φιλιππῆς Βάδαρις. Τὸ φρούριον κανόνια 30, καὶ τὰ
πολλὰ τὴν νύκτα ἐναντίον τῶν εἰς Κολωνάκι κατασκευαζόν-
των κανονοστάσιον· ὥστε οἱ ἐχθροὶ δὲν ἠμπόρεσαν ν' ἀ-
ποτελειώσωσι τοῦτο.

Τὴν 3, 4 καὶ 5 βόμβαι 71, καὶ κανόνια 75.
Τὸ φρούριον κανόνια 20, καὶ βόμβας 10. Ἀπέθανον ἡμέτε-
ροι τέσσαρες, ὁ Ἀποστόλης Κατζικογιάννης, συγγενὴς τοῦ
στρατηγοῦ Κατζικογιάννη, ὁ Γεωργάκης Ντέγκλερης,
Μῆτρος Μαρίνης καὶ Δημητράκης Καζαντζῆς.

Τὴν 6, 7, 8, 9 καὶ 10 βόμβαι 128 καὶ κα-
νόνια 123. Ἐπληρώθη ἐκ τῶν ἡμετέρων εἰς, καὶ
3 αἰχμάλωτοι Τούρκοι. Τὸ φρούριον κανόνια 62. Τὴν
8 ἔστησαν τέλος οἱ ἐχθροὶ τὸ κανόνιον καὶ εἰς τὸ εἰς
Κολωνάκι κανονοστάσιον. Τὴν τελευταίαν ἐτελεύτησεν
ὁ προπληρωθεὶς Ἀθανάσης Βιλντανιώτης· ἐθανατώθη δὲ
καὶ ὁ Ἀθανάσης Ταγματαῖος ἀπὸ σφαίρας κανονίου.

Τὴν 11 καὶ 12 κανόνια 174 καὶ βόμβαι 145,
ἐξ ὧν μία ἐθανάτωσε δύο νέους ἐναρέτους, Μιχαὴλ
καὶ Ἀντώνιον Βυζαντίους, στρατιώτας τοῦ στρατηγοῦ Γερα-
σίμου Φωκά τοῦ Κεφαλλήνου. Ὁ πατριώτης οὗτος Φωκάς
εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς ἀφιλοκερδείας, τῆς ἡσυχίας καὶ
τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς· ὑπάρχει δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν πυ-
ροβολιστῆς ἐνὸς κανονοστασίου. Ἐθανατώθησαν καὶ δύο
Ἀθηναῖοι ἀπὸ σφαίρας κανονίων, ὁ Γεωργάκης Γρι-
παῖος καὶ ὁ Στεφανῆς Καλαμπώνης. Τὸ φρούριον κα-
νόνια 68 καὶ βόμβας 3.

Τὴν 13 κανόνια 94 καὶ βόμβαι 60. Τὸ φρού-
ριον κανόνια 9 καὶ βόμβας 5. Τὴν νύκτα εἰς τὰς

δύο ὥρας ὁρμήσαντες οἱ ἡμέτεροι εἰς τὸ χανδάκιον
τῶν ἐχθρῶν, δι' οὗ κατεσκεύαζον τρεῖς ὑπονόμους διὰ
τὸν σερπεντζέν, ἐδίωξαν τοὺς ἐχθροὺς ἐκυρίευσαν πᾶν
ὅ,τι εἶχον ἐκεῖ χρεῖωδες, τροφὰς, ἐργαλεῖα, κάππας,
ὅπλα· συλλαβόντες δὲ ὅκτῳ ζῶντας ἐντὸς τῶν ὑπο-
νόμων, ἀποκόψαντες καὶ τὰς κεφαλὰς δύο Ἀλβανῶν
Τούρκων, οἵτινες δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδώσωσι τὰ ὅ-
πλα· χῶσαντες καὶ τὸν χάνδακα, καὶ τὰς ὑπονό-
μους ἀνατρέψαντες, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, φέρον-
τες καὶ πλούτια λάφυρα. Ἐφονεύθησαν πολλοὶ τῶν
ἐχθρῶν φεύγοντες διὰ τοῦ χάνδακος, ἐκψυχοῦντες πρὸς
τοὺς οἰκείους, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐπιστάτης τῶν ἐργατῶν
καὶ τῶν ὀχυρωμάτων Τούρκος. Ἡ πράξις αὕτη μᾶς
ᾠφέλησε τὰ μέγιστα· ἐν μὲν ὅτι ἀπεματαιώσαμεν
τὰς τέσων ἡμερῶν ἐργασίας τῶν ἐχθρῶν· καὶ δεύτε-
ρον ἐγνωρίσαμεν ἀκριβῶς τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκο-
πούς των, καὶ ἐμάθεμεν εἰς πόσα, καὶ ποῖα μέρη
κατασκευάζονται ὑπόνομοι. Παρὰ τῶν συλληφθέντων
μαθαίνομεν, ὡς ἤκουσαν καὶ αὐτοὶ, ὅτι ὁ Κιουτα-
χῆς, καὶ ὁ Ὁμέρ-πασσας τῆς Εὐρίπου προσκαλοῦν-
ται παρὰ τῆς Πόρτας νὰ ὑπάγωσι μετὰ δυνάμεων
πρὸς τὰ ἐπάνω μέρη· εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας μένει ὁ
Ὀσμάν-πασσας. Ἐτι ἐρωτήσαντες ἐμάθομεν ὅτι ἀπὸ
τοῦ φρουρίου διὰ τοφεκίων φονεύονται ἐκάστην ἡμέραν
ἀνὰ πέντε ἕως δέκα ἐχθροί. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐθανα-
τώθησαν τὴν ἡμέραν ἀπὸ βόμβας ὁ Μῆτρος Ἐλευσί-
νιος· τὴν δὲ νύκτα κατὰ τὴν κυρίευσιν τοῦ ἐχθρικοῦ
χανδακος ὁ Στάμος Ἀναγν. Θεοδωρῆς, σημαιοφόρος
τοῦ Μακρυγιάννη, νέος ἀξιωμακὸς νέουτος, καὶ ἀγαθὸς
συμπολίτης. Ἐπληρώθη καὶ εἰς στρατιώτης ἀπὸ πε-
τρῶν ρίφθεισῶν ἐπάνω του ἀπὸ βόμβας.

Ὁ κόμης Εὐγένιος Δ' Ἀρκούρτ (D' Harcourt),
περὶ τοῦ ὁποίου ἀνεφέραμεν καὶ ἄλλοτε (Αριθ. 79
τῆς Γεν. Ἐφημερίδος), ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀ-
πεσταλμένος παρὰ τῆς φιλελληνικῆς ἐταιρείας τῶν
Παρισίων, συστηνόμενος παρ' αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑλλη-
νικὴν Διοίκησιν ὡς ὅλος ἀφωσιωμένος εἰς τὰ συμ-
φέροντα τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἄξιος πάσης ἐμπιστοσύ-
νης ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως. Μετὰ τὴν
ἄφιξίν του διατρίψας ἐνταῦθα ἱκανὰς ἡμέρας, καὶ λα-
βὼν συχνὰς συνεντεύξεις πρὸς τινες, μόλις ὀλίγας
στιγμὰς ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Διοίκησιν, καὶ τοῦτο τὴν
παραμονὴν τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς του. Ἐξαίφνης
ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν εἰς Μεθάναν, καὶ ἐκεῖ ἔλαβε
δύο ἀλλεπαλλήλους ἐπιστολάς παρὰ τῆς Διοικήσεως
περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, τῶν ὁποίων τὴν
πρώτην μόνον ἠξίωσεν ἀποκρίσεως. Ἐκείθεν μετέβη εἰς
τὴν Σαλαμίνα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου, ὡς μα-
θαίνομεν, ἔλαβε συνεντεύξεις μετὰ τῶν πολιορκητῶν
τῶν Ἀθηνῶν Κιουταχῆ, καὶ ἐκείθεν ἐπέστρεψεν εἰς Σύ-
ραν, καὶ εἰς Σμύρνην. Μετὰ ταῦτα ἐπιστρέψας πάλιν
ἐνταῦθα, διέτριψεν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἀνεχώ-
ρησεν, ἀφήσας ἐπιστολίδιον πρὸς τὴν Διοίκησιν,

εἰς τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει ὅτι παρέδωκε γρόσια 20,000 εἰς ἐπιτροπὴν τινα, ἥτις, ὡς αὐτὴ τὸν εἶπεν, εἶναι συστημένη παρὰ τῆς Διοικήσεως.

Ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίξις τοῦ κόμητος Δ' Ἀρκουρτ, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ κόμης ἐυστάθη παρὰ τὴν φιλελληνικὴν ἐταιρείαν τῶν Παρισίων πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν ὅχι ὡς ἀπλοῦν μέλος, ἀλλ' ὡς φρονῶν ἐν ἑαυτῷ ὅλην αὐτὴν τὴν φιλελ. ἐταιρείαν, ἐπιρομῆνυε σπουδαῖον τι καὶ οὐσιώδες ὡς πρὸς τὰ ἀληθῆ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντα· ἀλλ' ὅμως τὰ πράγματα ἀπέδειξαν παρ' ἐλπίδα τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεως ταύτης ὀλίγον τι αἰνιγματώδη. Ἀφ' οὗ ἡ φιλελ. ἐταιρεία τῶν Παρισίων ἐπάσχιζε πάντοτε νὰ βεβαιώσῃ τοὺς Ἕλληνας, ὅτι εἶναι ἀμέτοχος πάσης πολιτικῆς, καὶ ὅτι ἀπὸ μόνης φιλανθρωπίας καὶ εὐλκερινῶς φιλελληνισμοῦ κινεῖται πρὸς βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων (καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἀμφισβάλλομεν). ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἴδιος κόμης Δ' Ἀρκουρτ ἐπεφορτίσθη, νὰ βεβαιώσῃ τοὺς Ἕλληνας περὶ τούτου, κατὰ πάντα δίκαιον λόγον ἐπιδροσμένον νὰ ἴδωμεν εἰς τὸν Κύριον Δ' Ἀρκουρτ ἐλευθέραν πολιτικὴν καὶ καθαρὸν φιλελληνισμόν. Μ' ὅλα ταῦτα τί νὰ συμπεράνωμεν;

Μόλις ἐφθάσαμεν ἐδῶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ Ἰσθμῷ στρατοπέδου, εὐρίσκομεν εἰς τὸν Ἀριθ. 240 τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου ἐπιστολὴν τινα διευθυνομένην πρὸς τὴν φρουρὰν τοῦ Μεσολογγίου ὡς ἐκ μέρους τῶν προκρίτων τῆς νήσου Ὑδρας, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἀναγνώσαντες δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τοιαύτη ἐπιστολὴ ἐγράφη ἐκ μέρους τῶν εἰρημένων προκρίτων, καθ' ὅσον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μέχρι τῆς 19 τοῦ Σεπτεμβρίου δὲν ἐφάνη τὸ πρωτότυπον αὐτῆς εἰς κανένα τῶν ὀπλαρχηγῶν τῆς τοῦ Μεσολογγίου φρουρᾶς. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ συρράψας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀπατήθη ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ φιλοτόξαχοί τινες τὴν ἐπλάσαν, καὶ ὁ Κύριος Συντάκτης τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου ἀγνοῶν ἴσως τοὺς σκοπούς των κατεχράθη, ἢ ἐδανείσθη μὲ τὸ προσωπεῖον τοῦ πατριωτισμοῦ τὸ ὄνομα τῶν εἰρημένων προκρίτων· κατ' οὐδένα δὲ τρόπον δύναται νὰ εἶναι πιστευτὸν, νὰ φθάσουν οἱ πρόκριτοι τῆς νήσου Ὑδρας εἰς τοιαύτην ἀπάτην, ὥστε νὰ ἐπισωρεύσουν εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ Μεσολογγίου τόσας συκοφαντίας, ἐν ᾧ εἶναι καλῶς πληροφορημένοι εἰς τὸν ἀποδεδειγμένον πατριωτισμὸν καὶ σταθερότητά των.

Ὅτι δὲ δὲν μετέχει οὐδεὶς τῆς τοῦ Μεσολογγίου φρουρᾶς ἀπὸ τὰς συκοφαντίας, τὰς ὁποίας προσάπτει ἢ ἄνωθεν ἐπιστολὴ, δὲν εἶναι χρεῖα τετορνευμένων φράσεων· διότι ἐκ τῶν πράξεων γίνεται φανερόν.

Καὶ ἀγκαλὰ ἡ Γενικὴ Ἐφημερίς ἐφάνερωσε κάθε φορὰν τὴν ἐκστρατείαν ἐκάστου σώματος τῶν ἐκ Μεσολογγίου διασωθέντων, ὡς φαίνεται εἰς τοὺς Ἀριθ. 65, 75, 81, 89· ὁ Κύριος Γ. Αἰνιάν, ἀγνοῶμεν ἢ ποῖαν του καλοσύνην, ἢ σκοπὸν, προέλαβε νὰ

ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν, ἐπαναλαμβάνων ἐν μέρος καὶ παραιτῶν τὰ οὐσιωδέστερα, ἐν ᾧ ἡ ἴδια φρουρὰ ἂν ἤθελε λάβει τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴν, ἤθελε κάμει τὴν ἀπάντησίν της μὴν ὑποφύρουσα τὴν συκοφαντίαν. Ἄρα πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ εὐγενία του μὲ τὰς ἐντέχνους του παρατηρήσεις ἠθέλησε καὶ τῶρα οὐ μόνον νὰ προξενήσῃ διαίρεσιν, ὅπου βασιλεύει ἐντελὴς συμφωνία καὶ ἀδελφικὴ ὁμόνοια, ἀλλὰ νὰ διεγείρῃ καὶ μῖσος μεταξὺ Ὑπειρωτῶν, Δυτικοελλαδιτῶν, καὶ Ναυτικῶν· ἀλλ' οὗτοι ἔμαθον διὰ τῆς πείρας νὰ ἀποφεύγουν τοιαῦτα δύκτια.

Ἡμεῖς κατὰ χρέος, καὶ μὲ τὴν συνήθη μᾶς Ὑπειρωτοσυλλιωτικὴν ἀπλότητα ἐκθέτομεν ὅσα μετέχεισθῃ ἢ τοῦ Μεσολογγίου φρουρὰ φθάσασα εἰς Ναύπλιον.

Μόλις ἠσθάνθη μικράν τινα ἀνάπαυσιν τῶν μεγάλων της ταλαιπωριῶν, ἐφάνη ἡ προθυμοτέρα μ' ἄλλην τὴν ἔνδειάν της εἰς τὸν προαιρετικὸν ἔρανον. Ὁ στρ. Δημ. Μακρὴς ἐξεστράτευσε πρῶτος εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ στρ. Χ. Σισίνη.

Κατὰ τὴν 9 τοῦ Ἰουνίου, ἀκουσθέντων ἐχθρῶν προχωρούντων ἐκ Τριπολιτζᾶς, ὁ στρ. Ν. Ζέρβας ἐζήτησεν ἐκουσίως διαταγὴν τῆς σεβαστῆς Διοικήσεως νὰ ἀπέλθῃ εἰς ὑπεράσπισιν τῶν Μύλων Ναυπλίου, τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβεν ὑπ' Ἀριθ. 1135, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ φρουρῶν μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου, ὅτε μὲ ἑτέραν διαταγὴν Ἀριθ. 1837 ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ δι' ἄλλην ἐκστρατείαν.

Ἐζητήθη ἐν μέρος τῆς αὐτῆς φρουρᾶς διὰ τὴν νήσον Ὑδραν, καὶ ἐφάνη προθυμοτάτη· ἀλλ' ἡ περίστασις ἔπειτα ἔλαβεν ἄλλην μορφήν.

Οἱ στρατηγοὶ Κώνστας Βλαχόπουλος, καὶ Σπύρος Λαμπρόπουλος μετὰ τοῦ Γεωργίου Μπαράσκα, ἐξεστράτευσαν κατὰ τὴν 5 Αὐγούστου διὰ διαταγῶν Ἀριθ. 2196 καὶ 2199 ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ, Κ. Θ. Κολοκοτρώνη.

Οἱ στρατηγοὶ Γιώτης Νταγλῆς, Σπύρος Μήλιου, Γεώργιος Βιχίας, καὶ Κώνστας Νάκος διὰ διαταγῶν τῆς Διοικήσεως ὑπ' Ἀριθ. 1894 καὶ 2039 ἐξεστράτευσαν εἰς Κόρινθον, νὰ ἐνωθῶσι μὲ τὸν στρ. Ἰωάννην Νοταρᾶν, διὰ νὰ δυνήθωσι νὰ καταπαύσωσι τὰ ἀναφυέντα σκάνδαλα· ὅτε δὲ εἶδεν ἡ Διοίκησις ὅτι δὲν ἐστάθησαν ἱκανοὶ διὰ τὸ ὀλιγάριθμόν των, ἀπέστειλε τετραμελὴ ἐπιτροπὴν, ἥτις, δυνάμει τῆς ἐγκυκλίου διαταγῆς Ἀριθ. 2072, παρέλαβε μαζί της τοὺς στρατηγοὺς Νότην Μπότζαρη, Κίτζον Τζαβέλαν, Κώνσταν Μπότζαρη, Διαμάντην Ζέρβαν, Γεώργιον Δράκον, Λάμπρον Βέικον, Χρηστον Φωτομάρα, Νικόλαον Ζέρβα, Γεώργιον Κητζον, καὶ Κώνσταν Χορμόβαν μὲ τὰ σώματά των, καὶ ἐξεστράτευσαν εἰς Κόρινθον.

Οἱ ὀπλαρχεργοὶ οὗτοι συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάπαυσιν τῆς διχονοίας, ἥτις ἐφοδίζεν ἀφενκτον ἐμφύλιον ταραχὴν, καὶ φθογὰν τῆς πατρίδος, καὶ ἤδη

τοποθετοῦνταν εἰς τὸν Ἰσθμὸν περιμένοντες καὶ τοὺς στρ. Ἀ. Λόντον, καὶ Ἰ. Νοταρᾶν, διὰ νὰ ἐκστρατεύουσιν ὅσον οὕτω κατὰ τοῦ πολιορκητοῦ τῶν Ἀθηνῶν ὅπου ἐλπίζουσι μὲ τὴν θείαν βοήθειαν νὰ ἀγωνισθῶσι κατὰ τὴν συνήθειάν των.

Ὑπονομοποιὸς τοῦ Μεσολογγίου Κώστας Χορμολίτης μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν εὑρίσκεται πρὸ καιροῦ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ἐκτελῶν τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη του.

Ταῦτα ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὴν φρουρὰν τοῦ Μεσολογγίου ὁ Συντάκτης τῆς εἰρημένης ἐπιστολῆς, καὶ ταῦτα ἔπρεπε νὰ πρυσθέσῃ ὁ παρατηρητὴς Κύριος Αἰνιὰν, ὡς αὐτόπτης, καὶ νὰ δημοσιεύσῃ ἐνώπιον τῶν φιλανθρώπων χριστιανῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἔθνους, ἃν δὲν εἶχεν ἔννοιαν ὑποκεκρυμμένην εἰς τὰς παρατηρήσεις του.

Ἐπισυνάπτονται δὲ καὶ τέσσαρες διαταγαὶ τῆς Διοικήσεως πρὸς πληροφορίαν τῆς ἀπάτης τοῦ συνθέτου τῆς εἰρημένης ἐπιστολῆς, καὶ πρὸς ἀνατροπὴν πάσης ἄλλης ραδιουργίας. Ναύπλιον 23 Σεπτ. 1826. Ν. Τζαβέλας. Ν. Ζέβας.

Συνέχεια τῆς ἐπιτομῆς τοῦ Γαλλικοῦ βιβλιαρίου.

Ἰδε Ἀριθ. 95.

„ Ἡ Γαλλία ἐσύστησε καὶ αὕτη ἄλλην οὐδετερότητα ἀνεξήγητον, ἥτις οὔτε ἀπαγορευτικὴ οὔτε συγχωρητικὴ εἶναι. Ἐρωτευμένη εἰς τὰ ἀτελῆ μέτρα τῆς νομίζει ὠφέλιμον νὰ συγχωρῇ πολλὰ ὑπὲρ Τούρκων, καὶ ὀλίγοντι εἰς τοὺς φίλους τῶν Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ παραλύσῃ διόλου τοὺς ἀγῶνας. Οὕτως ἔκθαμβοι διὰ τὰ ἀνδραγαθήματα τῆς σημαίας των τῆς προστατρίας ὅλων τῶν ἀτυχημάτων, οἱ ὑπουργοὶ τῆς Γαλλίας παραβαρύνουν τὰς στρατολογίας, τὰς προμηθεύσεις καὶ τὰς παντὸς εἶδους κατασκευὰς τὰς γινομένας διὰ τὸν σατράπην τῆς Αἰγύπτου. Οὕτω καταισχύνεται ἡ γαλλικὴ σημαία δουλεύουσα τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Σταυροῦ. Τὰ Ψαρὰ ἔπρισαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων, καὶ χάρις εἰς τὰ δεξιὰ σκανδαλίσματα μιᾶς γαλλικῆς φρεγάτας. Οἱ θησαυροὶ τοῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ ταξειδεύουν ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἀκίαν τῶν κρίνων, καὶ ἡ διοίκησις τοῦ χριστιανικωτάτου βασιλέως συγκαταβαίνει τόσον, ὥστε νὰ λέγῃται καὶ φίλη ἐνὸς ἐπάρχου, ἐνὸς ὑπαλλήλου σατράπην, ἀξίου διαδόχου τῶν δεσμοφυλάκων τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου.

„ Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀξιοθρήνητος οὐδετερότης τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης εἰς τὸν πενταετῆ ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀγωνίζονται τόσον ἐνδόξως κατὰ τῶν Μουσουλμάνων τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Ἀκαταπαύστως σκανδαλώδης, πολλάκις πολεμία πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ σχεδὸν ἀδιακόπως φανταστικὴ, ἡ ἐναντία τῆς ὑγιоῦς πολιτικῆς, ἀπάνθρωπος καὶ ἀντίθρησκος αὕτη

οὐδετερότης ἡμπορεῖ νὰ παραταθῇ μακρύτερα τῆς κρίσιμον ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐφθάσαμεν; „

Δὲν εἶναι ὀλιγώτερον περίεργον εἰς ἓνα Ἕλληνα νὰ πληροφορηθῇ ὅπως εἶναι τὰ φρονήματα τοῦ ἐμπείρου τούτου πολιτικοῦ καὶ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰδοὺ ἡ περὶ ταύτης γνώμη του.

“ Ἡ ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων ἀνεξαρτησία ἀποφασίζεται ἀπὸ τὸ θεῖον δίκαιον· ὁ ἀγὼν αὐτῶν εἶναι θρησκευτικὸς· φθάνει ν' ἀρνηθῶν τὴν πίστιν των, καὶ ἡ διαφορὰ των ἐτελείωσεν· ἀλλ' εὐθὺς ἡ ἀπόφασις τῆς ἠθικῆς ἀπωλείας συνεπιφέρει ποινὴν θανάτου πολιτικοῦ εἰς τὰ κοινωνικὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια θέλουν φανῇ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὰ συναρνήθησαν.

“ Τὸ ἐναντίον ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἀνομολόγησις καὶ διακήρυξις τῆς ἀνεξαρτησίας των σώζει τὴν Εὐρώπην, εἰρηνεύει τὰς μεταξὺ τῶν ἐπικρατειῶν πολιτικὰς δυσπιστίας, συντηρεῖ καὶ βεβαιώνει τὴν πολιτικὴν ἰσορροπίαν, καὶ κατασιγάζει ὅλας τὰς κραυγὰς τῶν φατριῶν.

“ Δύω τύχαι ἐναντίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο ἐνδοξαί ἀναμένουν τοὺς Ἕλληνας, ἡ ἐλευθέρωσις ἢ ὁ ἐξολοθρευμὸς, ἡ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία ἢ ἡ ἀπόσβεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Ἀνίσως μὲ τὸν καιρὸν νικῆσουν τοὺς ἀγρίους ἐχθροὺς των, οἱ νικηταί, μὴν ἀμβιβάλλετε, θέλουν εὐρεῖ φίλους, καὶ φιλοφρονητικοὺς προστάτας, καὶ ἡ τῆς Εὐρώπης ἰσορροπία δὲν θέλει ἀντισταθῇ οὐδὲ στιγμὴν εἰς τὸν νέον τοῦτον πολιτικὸν συνδιασμόν. Ἀνίσως δὲ νικηθῶν, καὶ τὰ μεσημερινὰ τῆς Ἑλλάδος κατοικηθῶν ἀπὸ Αἰγυπτίους καὶ βαρβάρους, καὶ τοὺς ἐγχειρισθῇ ἡ δίστομος ρομφαία τῆς Εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς, δυστυχία εἰς τὰς διοικήσεις καὶ τοὺς λαούς. Αἱ βαρεῖαι θλίψεις, καὶ αἱ μεγάλαι ἐντροπαὶ ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ προξενῶν δημοσίαν παραφροσύνην, ἀπαραλλάκτως καθὼς συμβαίνει καὶ μερικῶς εἰς ἓνα ἄνθρωπον. Εἰς ποίας ἀρχὰς ἔχουν νὰ καταφύγουν τότε αἱ διοικήσεις πρὸς υπεράσπισίν των; εἰς τὴν θρησκείαν; ἀλλ' ἐκήρυξαν αἱ ἴδιαι κατὰ πρᾶξιν τὴν ἀθείαν, καὶ ἡ θρησκεία κατάκαρδα πληγωμένη ἀπὸ τὰς χεῖράς των, δὲν θέλει ἔχει πλέον τὴν δύναμιν νὰ συντρέξῃ τοὺς θρόνους. Μήπως εἰς τὴν νομιμότητα; ἀλλὰ δὲν τὴν κατήσχυναν αἱ ἴδιαι, ἐξομοιάζουσαι αὐτὴν μὲ τὴν τυραννίαν τῶν Τούρκων; Εἰς τὸ γενικὸν τῶν ἐπικρατειῶν συμφέρον; ἀλλὰ τὰ ἀληθινὰ αὐτῶν συμφέροντα τὰ ἐποκινδύνευσαν ὅλα, καὶ τὰ ἐκαταπάτησαν ἀδιακρίτως· ἡ γειτονία τῆς πανώλης καὶ ὅλων τῶν μαστίγων τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ αὐξήσις τῆς πειρατείας, αἱ αἰμοδόροι καταχρήσεις τῆς μουσουλμανικῆς ἀλαζονείας θέλουν ἀρκέσει εἰς διάλυσιν τόσον ἐντροπιασμένης φαντασίας. Ἀλλὰ μήπως ἡ καθολικὴ εἰρήνη εἶναι ἡ ἡσυχία τῶν ἐν ἀξιώμασιν ἀνθρώπων; καὶ πῶς ἡμποροῦν αἱ διοικήσεις νὰ ἀντισταθῶν εἰς τὸ φιλοτάραχον τῶν φατριῶν, ὅταν ἡ τρομερωτάτη συμφορὰ συμπίπτει νὰ βοηθῇ τοὺς σκοποὺς των; (Τὸ τέλος ἀκολουθεῖ.)